

Cesta pod ochranou sv. Michala

NOVINY FARNOSTI JASLOVSKÉ BOHUNICE SÚ PRÍLOHOU BLAVSKÝCH NOVÍN 3/2019

Slovo čitateľovi

TRADÍCIA MÁ SVOJE KORENE

Jaskyňa sv. Michala, fotila J. Remenárová

Máme tu jeseň a znovu sa môžeme tešiť dobrej úrode. Zberáme posledné ovocie, pričom nás až tak nezaujímajú listy či korene stromu. A predsa sú veľmi dôležité. Použil som toto prirovnanie ako obraz pre naše hody. Tie sú určitou tradíciou - tešíme sa kolotočom, chutnejšiemu obedu, možno návštevám či zábave. To je ovocie slávnosti, ale kde sú jej korene?

Otázka, ktorá nás zavedie do hĺbky a ktorú si chceme dať aj ja teraz, je otázka: Prečo? Prečo sú tu kolotoče a zábava? Lebo sú hody. **A prečo sú tu hody?** Lebo je slávnosť v kostole. A prečo je slávnosť v kostole? Lebo je **patróna kostola**, sviatok toho, komu je kostol zasvätený - **sv. Michala archanjela**.

A prečo práve sv. Michala? Lebo si **to naši predkovia tak zvolili**. A prečo? Lebo sv. Michal je bojovník proti zlu, tak ich mohol a mal ochraňovať od zlého. Znázorňuje sa, ako bojuje s diablom. Jeho meno značí - Kto ako Boh. A prečo je to potrebné, aby sme boli ochránení od zla? Lebo **zlo nás oddeľuje od koreňov**. A to je zlé? Áno, veď **bez koreňov niet ovocia, niet sily pre strom**.

V duchovnom živote potrebujeme mať korene, z ktorých čerpáme silu. **Ak by sme chceli len ovocie bez koreňov, sme odkázaní na zánik**. Uviedol by som príklad zo života - ak vás niekto pozve na svadbu a vy prídete len na jedlo a zábavu, bola by to urážka pre novomanželov. Neboli ste totiž na tom pod-

statnom. Jedlo a zábava sú len dôsledkom sobáša. A podobne je to aj s našimi hodami. Ak niekto ide len na zábavu, nepochopil, o čo tu ide. Aj týmito slovami chcem vás všetkých pozvať **v nedeľu 29.9.** na peknú slávnosť **sv. Michala archanjela**. Uctíme si **nielen korene, ale do istej miery aj našich predkov, ktorí sa k nemu utiekali toľko desaťročí**.

Tradícia nás môže obohatiť, ak ju vieme prežívať alebo nás ochudobní, ak je pre nás len prázdny gestom a nič nám nehovorí. Aj preto som napísal tento článok. Kiež by nás dokázal obohatiť, aby sme si uvedomili, aké je potrebné dávať si v živote otázku prečo. A to nielen pri hodoch. Prezradí nám, kde sú naše korene. Napr. niekto veľa pije, fajčí alebo nadáva a hreší. Aj jemu otázka prečo ukáže na korene, príčinu jeho slabosti. Možno sa taký človek bojí, že stratí priateľov, možno má málo sebedovdania a myslí si, že takto znamená niečo viac.

Naše **kresťanské korene** nás nielen **občerstvujú**, ale aj **uzdravujú**. Cez vieru dokážeme nadobudnúť pravé sebedovdanie, dokážeme si povedať v sile, že sa zdržíme nejakého zla, ktoré nás ničí. A krásne je to, že všetci máme prístup k týmto koreňom. Nielen tí, ktorí chodia do kostola, aj keď oni ich možno skorej objavili. Všetkých nás **Boh** miluje, lebo **zomrel bez rozdielu - za každého človeka**. Teraz len čaká, ako budeme odpovedať na jeho lásku.

Prajem vám krásne prežitie hodov a peknú cestu v objavovaní svojich koreňov.

Marián Vívodík, farár

SV. MICHAL ARCHANJEL MONTE SANT ANGELO

„Predtým, než sa vydáte ku mne ..., choďte najprv na Monte Sant'Angelo a tam proste archanjela Michaela o pomoc a ochranu.“ - týmito slovami sv. páter Pio z Pietrelciny posielal ľudí, ktorí prichádzali za ním, aby sa tam skôr než prídu za ním, modlili a očistili.

V Apúlii na Monte Gargano sa v meste Monte Sant'Angelo nachádza najslávnejšia svätýňa Západu, zasvätená sv. archanjelovi Michaelovi. Na vrchole hory sa rozprestiera zvláštna bazilika tvorená komplexom stavieb z rôznych období, obklopujúcich jaskyňu. Svedectvo pätnástich stáročí dejín. Od nepamäti je toto miesto - známe v celom svete - miestom odpustenia a modlitby.

Neznámy autor ho pred tisíc rokmi opísal týmito slovami: „Svätýňa sv. Michaela je všade známa a ospevovaná nie pre krásu svojich mramorov, ale pre zázračné udalosti, ku ktorým tu došlo: skromné výrazom, ale bohaté

nebeskými cnosťami, lebo ho založil a posvätil sám archanjel Michael, ktorý kvôli ľudskej krehkosti zostúpil z neba, aby ľudia mali na tomto mieste účasť na Božích veciach.“

Počiatok svätýne možno datovať na koniec 5. a začiatok 6. storočia. Dokladajú to starobylé písomné pramene: list zaslaný v roku 493/494 pápežom Gelasiom I. biskupovi Larin, ďalší list, zaslaný samotným pápežom ad Herculentius biskupovi z Potenza (492-496) a ďalej zmienka uvedená v martyrológiu.

Presným, podrobným a pôsobivým spôsobom však pozoruhodné dejiny a zázraky, ktoré stáli pri zrode kultu sv. archanjela Michaela na Gargano, opisuje kniha Liber de Apparition sancti Michelis in Monte Gargano, vyhotovená v 8. storočí. Táto úcta je spojená s tradíciou štyroch zjavení, ku ktorým tu počas stáročí došlo a ktoré sú popísané s mimoriadnou a pôsobivou živostou, a vydávajú svedectvo o zázrač-

ných udalostiach, ku ktorým tu došlo.

Prvé zjavenie sa datuje do roku 490. Je zahalené viac legendárnymi a ohromujúcimi okolnosťami a je rovnako známe ako príbeh s býkom. Jedného dňa sa urodzený a bohatý pán zo Siponto vydal pásť svoje stáda na úpätí hory Gargano. Znenazdania mu zmizol najkrajší býk. Po dlhom a namáhavom hľadaní ho našiel kľáčiaci pri otvore jednej z jaskýň. V hneve vzal luk a vystrelil šíp proti neposlušnému zvieraťu. Šíp sa však z nepochopiteľných dôvodov otočil a miesto zvieraťa zasiahol nohu urodzeného pána. Ten znepokojený tým, čo sa stalo, išiel k biskupovi, ktorému všetko rozpovedal. Biskup si pozoruhodnú historku vypočul a nariadil mu tri dni modlitieb a pokánia. Keď uplynuli, zjavil sa biskupovi archanjel Michael a takto prehovoril: „Ja som archanjel Michael a prebývam v Božej prítomnosti. Táto jaskyňa je mi svätá, ja som si ju zvolil; ja sám

som jej strážcom ... Tam, kde sa dokorán otvára skala, môžu byť odpustené hriechy ľudí ... To, o čo sa tu bude v modlitbe prosiť, bude vy počuté. Výstup teda na horu a zasväť jaskyňu kresťanskej úcte.“ Pretože však ona tajomná a skoro nedostupná hora bola dlhú dobu miestom pohanského kultu, biskup dlho váhal, než sa rozhodol poslúchnuť slová archanjela.

Druhé zjavenie svätého Michaela, nazývané „víťazné“, sa tradične datuje do roku 492. Niektorí súčasní bádatelia vzťahujú udalosť na obdobie vojny medzi longobardským vojvodom Grimoaldem a Rieky v roku 662-663, kedy víťazstvo, ku ktorému došlo 8. mája, Longobardi pripisovali príhovoru a mocnej pomoci sv. Michaela.

Mesto Siponto, ako hovorí tradícia, bolo v obklúčení nepriateľských vojsk blízko dobytia. Biskup sv. Vavrinec vymohol u nepriateľa trojdňové prímerie a s dôverou sa v modlitbe a pokání obrátil na nebeského vojvodu. Keď vypršala trojdňová lehota, zjavil sa biskupovi archanjel Michael a predpovedal mu však jasné víťazstvo. Táto zvesť naplnila srdcia obliehaných veľkou nádejou. Obrancovia vyšli z mesta a začal urputný boj, sprevádzaný hromobitím a bleskami mimoriadnej intenzity. Víťazstvo sipontských bojovníkov bolo drvivé.

Tretie zjavenie býva nazývané „epizóda zasvätenia“. Tradícia hovorí, že po víťazstve sa už biskup vyplneniu priania nebeského posla nebránil a rozhodol sa v roku 493 zasvätiť jaskyňu sv. archanjelovi Michaelovi na poďakovanie za záchranu. Tento zámer podporoval aj pápež Gelasius I. (492 - 496). Archanjel sa však zjavil znovu a oznámil mu, že on sám si už jaskyňu posvätil. Sv. Vavrinec, biskup zo Siponto, sa preto spolu s ostatnými siedmimi biskupmi Puglie, zástupom veriacich a sipontským klérom vydal k posvätnému miestu. Počas procesie došlo k zázraku: objavilo sa niekoľko orlov a svojimi rozpätými krídlami chránili bis-

kupov pred žiarom slnečných lúčov. Keď prišli k jaskyni, našli tam oltár pokrytý purpurovým páliom a nad ním sa týčil kríž. Navyše, ako rozpráva legenda, našli v skale odtlačok detskej nohy - nadprirodzené znamenie zanechané sv. Michaelom. Svätý biskup tu potom s nesmiernou radosťou slávil prvú Božskú liturgiu. Bolo to 29. septembra. Samotná jaskyňa ako jediné bohoslužobné miesto, ktoré nebolo posvätené ľudskou rukou, nesie po stáročia názov „Nebeská bazilika“.

Štvrté zjavenie sa odohralo v roku 1656, keď celé južné Taliansko pustošil strašný mor. Arcibiskup Alfonso Puccinelli, nenachádzajúc žiadneho ľudského prostriedku, ako zabrániť šíriacej sa epidémii, obrátil sa v modlitbách a pôstoch k archanjelovi Michaelovi. Pastier duší dokonca uvažoval, ako ešte viac vyburcovať Božiu vôľu a vložil do rúk sochy sv. Michaela prosbu písanú v mene celého mesta. A hľa, na úsvite 22. septembra 1656 zatiaľ čo sa modlil v izbe biskupského paláca na Monte Sant'Angelo, pocítil akoby zemetrasenie a tu sa mu zjavil sv. Michael v oslnivom jase a **prikázal mu, aby požehnal kamene** z jeho jaskyne a vyryl na ne kríž s písmenami M. A. (Michael, archanjel). **Každý, kto tieto kamene bude pri sebe zbožne nosiť, bude moru uchránený.** Netrvalo dlho a celé mesto bolo moru zbavené, ako archanjel sľúbil. A nielen to. Zachránení boli aj všetci, ktorí si tieto kamene vyžiadali i keď sa nachádzali kdekoľvek. Na trvalú pamiatku tohto zázraku a ako prejav nekonečnej vďačnosti dal arcibiskup postaviť pamätník sv. Michaelovi na námestí, na ktorom stojí dodnes - oproti balkóna domu, v ktorom sa odohralo zjavenie. Na pamätník nechal napísať tieto slová: **AL PRINCIPE DEGLI ANGELI VINCITORE DELLA PESTE PATRONO E CUSTODE MONUMENTO DI ETERNA GRATITUDINE ALFONSO PUCCINELLI 1656.**

(Preklad: PAMÄTNÍK KNIEŽAŤU ANJE-

LOV A VÍŤAZOVI NAD MOROM, PATRÓNOVI A OCHRANCOVI V NEKONEČNEJ VĎAČNOSTI. ALFONSO PUCCINELLI 1656.)

Svätá jaskyňa bola po stáročia cieľom pútnikov - miestom modlitby a, predovšetkým, zmierenia s Bohom. Zjavenia sú totiž znamením, výzvou, ktorá sa obracia k človeku, aby sa sklonil pred Božím majestátom. Počas stáročí dejín putovali do svätyne na Gargano - „domu Božieho a brány nebies“ - kresťania z celého sveta, aby tu znovu nachádzali pokoj a odpustenie v milujúcej náruči Otca a uctili si sv. archanjela Michaela, Knieža nebeského vojska, a ako on vyznávali svojím životom: „Kto ako Boh“. Medzi pútnikmi nachádzame mnoho pápežov (Gelasius I., sv. Lev IX., Urban II., Alexander III., Gregor X., sv. Celestín V., Ján XIII ako kardinál, Ján Pavol II., Jozef kardinál Ratzinger), panovníkov (Ludovít II., Oto III. a jeho manželka Theofania, Henrich II., Matylda z Canossa, Karol I. z Anjou, Alfonz Aragónsky, Ferdinand Katolícky, Žigmund, kráľ poľský, burgundskí králi Ferdinand I. a II., Viktor Emmanuel III. a Hubert II. Savojský), rôzne hlavy vlád, ministrov a tiež mnoho svätcov (Anselm, Bernard z Clairvaux, Guglielmo z Vercelli, František z Assisi - ktorý sem z úcty k svätému Michaelovi prišiel bosý podobne ako Oto III., Brigita Švédska, Alfons z Liguori, Gerard Maiella, Pio z Pietrelciny a mnoho ďalších), ale predovšetkým tisíce pútnikov zo všetkých národov, ktorí priťahovaní úplne jedinečnou nebeskou bazilikou, kde nachádzajú nádej, odpustenie a pokoj na príhovor sv. Michaela, archanjela. Tu človek zakúša milosť lásky, pretože si uvedomuje, že existuje niekto, kto ho opravdavo miluje.

zdroj: Gréckokatol. farnosť Sečovská Polianka
spracovala: Jozefína R.

Svätec kostola

sv. Vendelín

V minulosti patrili sv. Vendelín pustovník medzi veľmi uctievaných svätých, a to najmä na kresťanskom vidieku. Dodnes svedčia o tejto úcte stovky kaplniek a pútnických miest v západnej a strednej Európe, odkiaľ sa úcta k sv. Vendelínovi rozšírila aj do Severnej Ameriky. Avšak historici nám o ňom poskytujú veľmi málo konkrétnych údajov.

Prakticky isté je, že pochádzal z Írska a zomrel v trevírskej oblasti (v terajšom západnom Nemecku) okolo r. 578. Čoskoro po jeho smrti sa začala šíriť úcta k nemu. Avšak jeho životopisy, ktoré sa nám zachovali, pochádzajú až z konca stredoveku (15. stor.) a obsahujú veľa legendárnych údajov.

Podľa spomenutých životopisov Vendelín pochádzal zo škótskeho kráľovského rodu. Rozhodol sa však, že opúšťa kráľovský dvor a zasväti svoj život Bohu ako pustovník. No najprv vykonal púť do Ríma. Pri spiatocnej ceste sa zastavil v trevírskom kraji a tam aj ostal. **Postavil si pustovňu**, v ktorej sa modlil a z ktorej občas vyšiel do okolitej prírody. Tam ho raz stretol akýsi statkár, vyhrešil ho ako levitého tuláka a dal mu pásť svoje svine. Vendelín šiel a **statočne si plnil pastierske povinnosti**. Pritom však nezanedbával modlitbu a konal skutky kajúcnosti. Časom si **statkár**

obľúbil tohto zvláštneho pastiera a dovolil mu na svojom pozemku postaviť si pustovňu. **Onedlho sa k Vendelínovi pridali ďalší muži a on sa stal ich duchovným vodcom.**

Keď zomrel, pochovali ho najprv v jeho pustovnickej cele. Neskôr preniesli jeho telesné pozostatky na iné, vhodnejšie miesto a nad jeho hrobom postavili kaplnku zasvätenú sv. Márii Magdaléne. Zmienky o jeho hrobe a kaplnke sa nachádzajú v dokumentoch zo 7. a 11. stor. V r. 1320 navštívili pustovníkov hrob trevírsky arcibiskup.

Úcta k Vendelínovi silno vzrástla po r. 1360, keď trevírsky arcibiskup Boemond dal preniesť jeho telo z kaplnky sv. Magdalény do novej svätyne, ktorú osobne posvätil pápež Inocent VI. Pri tejto príležitosti preskúmali svätcové ostatky a zistili, že je dobre zachované jeho telo i jeho pôvodný oblek.

Úctu k sv. Vendelínovi oficiálne uznal pápež Mikuláš V. v r. 1450. Svätec sa uctieva ako patrón pastierov a pútnikov i ako ochranca zvierat a poľnej úrody.

Zachovalo sa úsmevné zvolanie - sv. Vendelín, patrón dobytky, oroduj za nás!

Prevzaté z www.katolici.szm.com/ZIVOTOPI-SY

MV

Kostol sv. Michala - Sv. Vendelín
fotil: M. Vivodík

TÁBOR RAJECKÉ TEPLICE

Aj tento rok mali naše deti možnosť zúčastniť sa farského tábora. Konal sa v Rajeckých Tepliciach 21. až 26. júla 2019, kde sme bývali v zariadení Altan. Z našej farnosti išlo 11 detí a ako vedúci ja sám. Škoda, že sa nenašli aj nejakí iní animátori. Zostáva nádej, že v budúcnosti budeme mať animátorov z detí, ktoré tábory absolvovali. Aj tento rok sme tábor organizovali s farnosťou Boleráz. Odtiaľ bolo 10 animátorov a 32 detí, takže dokopy nás bolo neúrekom – 54. Program mali zvlášť mladší a zvlášť starší. Rozličné súťaže, hry, olympiádu. Jeden deň sme si urobili turistiku na tzv. Budzogaň /701mm/.

Tábor detí - Rajecké Teplice, fotila p. Kučerová

Je to pekný skalný útvar neobvyklých tvarov, ktorý sa nachádza neďaleko Zbyňova. Cestou naspäť sme prechodom po veľkej lúke obidve skupiny úspešne zabľúdili. Našťastie nám počasie prialo, a tak sa deti mohli dosýta vyšantiť. Tešili sa hre, kde sa ohadzovali vodnými balónikmi. Duchovný program bol ráno po rozsvietení a večer sme mávali sv. omše, na ktorých sa pekne spievalo a hralo na gitarách. Nechýbala, samozrejme, ani modlitba pred spánkom, hoci niektorým sa veľmi spať nechcelo. Ďakujeme farníkom za modlitby, rodičom za dôveru a obci za príspevok na tábor.

MV

NIEČO VEĽKÉ A NECH JE TO LÁSKA!

Poslanie rodičov nespočíva len v prijatí detí, ktoré im Boh pošle – trvá po celý život. Aj keď sa láska rodičov môže niekedy zdať krehká a nedokonaná, je v rodičoch tak hlboko zakorenená, že sú schopní obrovských obetí. Ktorákoľvek matka by si ihneď a bez váhania vymenila miesto so svojim trpiacim dieťaťom. Rodičovstvo je úzko spojené s krížom a bolesťou. Zvlášť bolestné je pozeráť sa, ako sa deti vzdalujú od Cirkvi alebo robia chybné rozhodnutia. Rodičia sa ich snažili vychovať vo viere a pokúšali sa im ukázať príťažlivosť kresťanského života. Niekedy si možno kladú otázku: Čo sme urobili zle? To, že im takáto otázka napadne, je normálne. Rodičia nesú hlavnú zodpovednosť za výchovu svojich detí, nie sú však

jediní, kto na deti pôsobí. Okolité prostredie môže deťom ponúkať iný spôsob chápania života ako príťažlivejší a presvedčivejší a tiež im môže odcudziť svet viery.

Niekedy sa jednoducho môže stať, že sa deti potrebujú od všetkého trochu dištancovať, aby mohli **novými očami znovu objaviť, čo dostali**. Medzitým je potrebná trepezlivosť. Prijatí ich, aj keď sa zmýlili, uistiť sa, že vnímajú našu lásku a netlačiť na nich, aby sa nevzdialili ešte viac. Často sa nedá nič iné robiť, než **modliť sa a čakať trepezlivo, nežne, veľkodušne a milosrdne**.

Preto nech to niečo veľké je modlitba a láska. Modlitba a láska za naše deti.

V. Čížinská

AVE MARIA

Starobylá mariánska modlitba, často vyjadrená spevom, je najrozšírenejšou biblickou modlitbou. Svoje miesto si našla nielen v modlitbe ruženca, ale aj ako antifóna v sv. omši. Pôvod modlitby je z väčšej časti biblický. Prvá časť obsahuje slová anjela Gabriela a druhá časť je zložená zo slov Alžbety pri Máriinej návšteve. Pridanie mena Ježiš sa objavilo na Východe v 7. storočí a na Západe v 11. storočí. Neskôr bola pridaná ďalšia časť (Svätá Mária, matka Božia ...), ktorá vznikla v prostredí ľudovej nábožnosti. Úplná formulácia modlitby, ako sa ju modlíme dnes, sa nachádza v kódexe z konca 15. storočia. I keď sa mariánska antifóna skladá len zo štyroch veršov, obsahuje veľkú hĺbku a bohatstvo. Samotný pozdrav poukazuje na veľkosť Márie, ktorá porodila Kráľa neba i zeme. Svätosť Panny Márie je znakom kráľovského materstva. Zhudobnená modlitba Ave Maria bola vložená do liturgie ako antifóna na introit slávnosti Bohorodičky Panny Márie 1. januára a pre Spoločnú časť omši o Panne Márii.

Kiež sladkým znením

zaplaví mi srdce

a láskou pretkaná je

každá myšlienka,

modlitbu na perách

bez túžby na odmenu,

vyspievam s vďakou,

Ave Maria.

L.T.

**POZÝVAME DETI A MLÁDEŽ
NA SPOLOČNÚ MODLITBU
POSVÄTNÉHO RUŽENCA
KAŽDÝ PIATOK - 35 MIN. PRED
SV. OMŠOU - OKREM 1. PIATKU
V MESIACI.**

NO, NO, NO, CUKRÍK V KOSTOLE!

Pod nadpisom No, no, no! by sme sa vždy mohli zamyslieť nad niektorými zlovykmi. Napr. keď pred sv. prijímaním počujeme šuchotať s cukríkmi. Nemyslím teraz malé deti, ale dospelých, ktorí sa možno boja, aby nezakašľali. Cirkevný predpis o eucharistickom pôste, teda pôste pred prijatím P. Ježiša vo sviatosti oltárnej hovorí:

Kán. 919

§ 1. Kto chce prijať najsvätejšiu Eucharistiu, má sa aspoň jednu hodinu pred svätým prijímaním zdržiavať akéhokoľvek pokrmu a nápoja iba s výnimkou vody a liekov.

§ 2. Kňaz, ktorý v ten istý deň slávi dva alebo tri razy najsvätejšiu Eucharistiu, môže niečo požiť pred druhým alebo tretím slávením, hoci ešte neuplynula jedna hodina.

§ 3. Tí, čo sú pokročilého veku a trpia nejakou chorobou, ako aj tí, ktorí ich opatrujú, môžu prijať najsvätejšiu Eucharistiu, hoci v predchádzajúcej hodine niečo požili.

Tento posledný bod sa týka skorej chorých, ktorým kňaz prináša sv. prijímanie domov. Teda zdraví veriaci nemá mať ani žuvačku, ani cukrík, ani sladenú vodu. Môže sa len pramenistá voda a lieky. Je otázne, nakoľko cukrík môžem považovať za liek.

Marián Vivodík, farár

1. A 2. KNIHA KRONÍK

Vo svojej potulke v poznávaní Biblie sa dostávame ku knihám Kroník. Autor je neznámy horlivý Žid, ktorý miluje svoj národ, náboženské a civilné ustanovizne. Je teológ, mysliteľ a apologeta. Jeho dielo možno definovať ako **historicko-teologický spis**. Zisťuje, že v dejinách sa uplatňuje presný Boží plán.

V prvej knihe v prvých kapitolách píše o **rodokmeňoch** (pokladá ich za dôkaz Božieho vyvolenia) a potom **opisuje život kráľa Dávida**. Je to najväčší, zbožný kráľ Izraela, ktorý dostal Božie prísľuby. Pre Izrael vydobyl a upevnil nezávislosť a pripravil všetko na vybudovanie jeruzalemského chrámu. Napísal viacero žalmov a zorganizoval spevákov, hudobníkov a tých, ktorí sa mali starať o chrám (levitov). Na konci prvej knihy dáva ponaučenia pre svojho nástupcu - syna Šalamúna.

Druhá kniha začína **kráľom Šalamúnom**.

Pekná je pasáž, kde Boh hovorí Šalamúnovi: „Keďže si si nepýtal život nepriateľov, bohatstvo a slávu, ale múdrosť, tak ti dám okrem múdrosti aj tieto dary“. **Opisuje tiež stavbu chrámu**, ktorý bol centrom duchovného života (je pozoruhodné, že zo 65 hláv Kníh kroník sa 25 venuje chrámu), **bohatstvo chrámu**

Zachovávajúte a skúmajte všetky príkazy Pána, svojho Boha, aby ste si udržali dobrú krajinu a poručili ju svojim synom po sebe naveky. (1.Kr 28,8)

a **kráľa** a tiež legendárnu **návštevu kráľovnej zo Sáby**. Šalamún svojou múdrosťou zadovážil pre Izrael pokoj a rozkvet, avšak na konci života sa obrátil k bohom svojich pohanských žien, čo malo za následok **rozdelenie kráľovstva** na severné (Izrael) a južné (Judsko). Autor uzná-

Biblické okienko

va len južné, keďže tu bol chrám a práva bohoslužba. V knihe píše o rade neverných kráľov, medzi ktorými sa našli aj takí, ktorí obnovili náboženský život. Nakoniec sa **Judsko** dostáva **pod nadvládu Babylonu** a v závere knihy sa opisuje udalosť, kedy babylonský kráľ povoľuje židom vrátiť sa z otroctva do Palestíny.

Knihy boli napísané v neskoršom poexilovom období (medzi 330 a 250 r. pred Kr.), kedy mali Židia istú administratívnu autonómiu. Svoje náboženstvo a identitu ale museli chrániť proti Samaritánom a helenizácii (spohanšteniu). Dielo vznikalo postupne a obsahuje tak biblické ako aj nebiblické pramene a taktiež ústne podanie. Najnovšie archeologické nálezy a historické štúdie opätovne odhalili historickú hodnotu použitých dokumentov a vierohodnosť autora.

M. Vivodík

EKONOMICKÁ RADA INFORMUJE

Opravy na kostole sa nám pomaly končia. Ešte nemáme posledné faktúry, preto neviem presne povedať, koľko nás stáli. Ako ste si všimli, neboli sme spokojní s prácou ohľadne fasády kostola, a tak objednaná firma musela nedostatky odstrániť na vlastné náklady. Taktiež lešenárska firma si „zarobila“, keď musela odstrániť poškodené škridly na kostole, ktoré sa poškodili pri búrke a páde podlažok z najvrchnejšieho poschodia lešenia. Rozobrali lešenie okolo veže a nemal kto zakryť strechu. Zháňali sme nejakých horelzcov, keďže to bola veľká výška. Podarilo sa nám zohnať horelca - objednal si nákladné auto s rukou, ktoré dokázalo dočiahnuť až na hrebeň strechy. Keďže nebolo isté, kedy prídu, tak sme si najväčšiu časť strechy pri veži museli zakryť sami. Našťastie prístup z lešenia bol dobrý. Napriek tomu nám ale pri búrke zatieklo aj dovnútra. Dúfajme, že sa to vysuší a nezostane tam flak. Ešte sme boli smutní zo zatečenia strechy, keď v sobotu večer nám začala vyvierať teplá voda v sakristii. Prasklo nám potrubie, ktoré firma z elektrární v pondelok čiastočne opravila. Zostáva nám ešte urobiť sokel kostola. Chceli by sme dať okolo kárbonové platne, ktoré dobre odvetrajú stenu. Uvidíme, čo nám firmy ponúknu.

Pán Boh zaplať za všetku pomoc, stavebnému dozoru p. Bobekovi ako aj za financie z obce a od farníkov.

MV

Oprava kostola, fotil: M. Vivodík

PRIPRAVUJEME:

- Sv. omša za uzdravenie - jeseň 2019.
- Evanjelizačný Alfa kurz – jeseň. Kurz je známy a obľúbený na celom svete, a preto všetci, ktorí chcete zažiť veľa zábavy, utužiť priateľstvá a viacej spoznať

Boha, ste srdečne vítaní. Prihlásiť sa môžete u kňaza.

- Púť do Sv. Zeme – február 2020. Toho času už nie sú voľné miesta.

Naším deťom STAČÍ TAK MÁLO

Raz som počúvala rádio. Znela pieseň a zaujal ma jeden verš: „*spočítal som ľudí, ktorí usmiali sa na mňa.*“

No a tak som to vyskúšala! V jeden deň som zrákala ľudí, ktorí sa na mňa usmiali. Veľa ich teda nebolo. Samé zamračené tváre.

Na druhý deň som urobila malý experiment. Na každého, koho som stretla, som sa usmiala. Verte či nie, každý mi úsmev vrátil. Cítila som sa omnoho lepšie a celý deň bol úplne iný, akýsi radostnejší. Veľmi ma potešilo, keď som videla, ako sa zamračené a vážne tváre menia na usmiate. Sama som bola prekvapená, že stačí tak málo. JEDNODUCHÝ ÚSMEV :)

G. Čavarová

ČO SA UDIALO:

- Na sviatok sv. Cyrila a Metoda sme opäť mohli prežiť krásnu sv. omšu v prírode nášho parku pri amfiteátri. Ďakujeme spevákom a ostatným, ktorí sa pričínili o jej slávnostný ráz. Taktiež ďakujeme obci a Jednote dôchodcov za pohostenie po slávnosti
- 12.7. sme usporiadali pre mladé rodiny zoznamovaciu opekačku na fare. Dúfam, že splnila svoj cieľ, hoci nás nebolo veľa
- Tento rok nás opäť na koncoprázdnicovej opekačke na fare chcel odohnať dážď. Keď prestalo pršať, pripravili sme veci na opekávanie a tí odvážnejší si mohli opekať, poskakať na trampolíne a zaspievať si.

MV

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Jaslovské Bohunice.

zodpovedný redaktor: Marián Vivodík, farár

členovia redakčnej rady: D. Krčová, S. Krajčovičová, T. Rapant, V. Čižinská, J. Čápková, M. Remenárová, J. Remenárová, L. Tökölyová